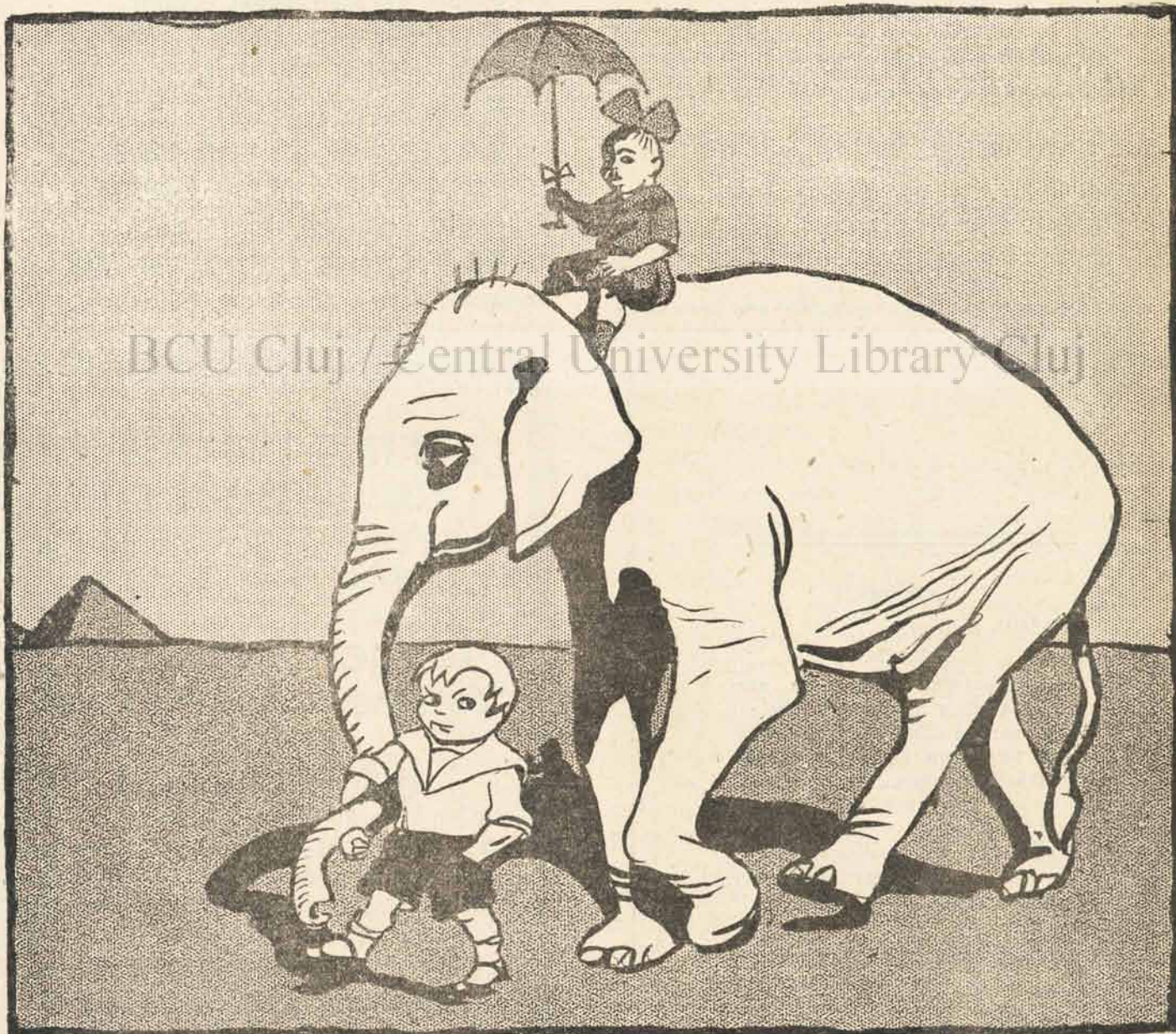

Cimlewa

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Szelid az elefánt.

Az öreg Kokórol bárki elmondhatja,
Hogy pajtásnak szelid s gondos, mint jó dajka.

Karofogja Karcsit, hogy el ne tévedjen,
Mancit sem fárasztja ebben a melegben.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória Kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Piata-Viktoria 6.

Hopp gyerekek figyeljtek!
Amit mesélek én nektek
Az én mesém igaz mese,
Sárika a mesém hőse
Éppen így volt, ahogy mondom,
Sárika, az én kis hugom,
Finom és szép ruhát kapott,
Ráadásul, majd kikapott.
Igen, mert a kis Sárika,
Elfogadni nem akarta
Duzzogott és sirt csak egyre,
„Miért ez?” — anyus, kérdezte:
„Azért nem kell, vigye manó”,
Nem Hass és Friedmanntól való.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiúk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefir és kreton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban.

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

idegen pénzeket
és amerikai chequeket
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA” bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI” trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleves

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

A sánta szunyog meséiből.

A három királykisasszonyról.

(Folytatás)

Igy folyt ez a hatalmas király udvarában nap-nap mellett. Naponta uj és uj kérők hirtője fordult be a palota udvarára s naponta uj és uj kérőnek kellett szégyenszemre asszony nélkül távoznia. Az öreg király dultfult mérgében, szidta, korholta leányait, de azok továbbra is hajthatatlanok maradtak.

Egyszer aztán ugy fordult, hogy a három királykisasszony türhetetlennek érezte már az apai szidalmakat. Összeültek hófehér, aranyos szobájukban és elsirdogáltak egymásnak, hogy ők milyen szerencsétlenek. Elhatározták, hogy megkérik királyi apjukat, irjon ki próbát a kérők számára. A szépséges Rózsa annak az embernek nyújtja majd kezét, aki a próbán bebizonyítja, hogy ő a legbecsületesebb ember. Hófehér Jázmin királykisasszonyé legyen a legbölcsebb és legigazságosabb lovag. Viola azt fogja választani, aki a legjobb az emberek között.

Elmondották tervüket az öreg királynak, aki első hallásra bosszus szidalmakra fakadt:

— Lehetetlenség az, amit az emberektől kívántok. Majd még azt hiszitek, hogy a ti szépséges kezetekért meg fog változni gyökerestől a világ. Becsületes ember még csak akad valahol, ha lámpással kerestek utána, de olyan, akiről el lehetne mondani, hogy mind között ő a legbecsületesebb: bizony mondom, nincsen. És te se álmodjál Jázmin legigazabb emberről és te se Viola legjobbról. Igazság van, de igaz ember: nincs. Jóság is van, de hol találtok embert, aki jó?

Azután elgondolkozott kissé és így dörmögött:

— Ámbátor nem bánom, tegyünk egy próbát! De ha ez sem sikerül és ezuttal

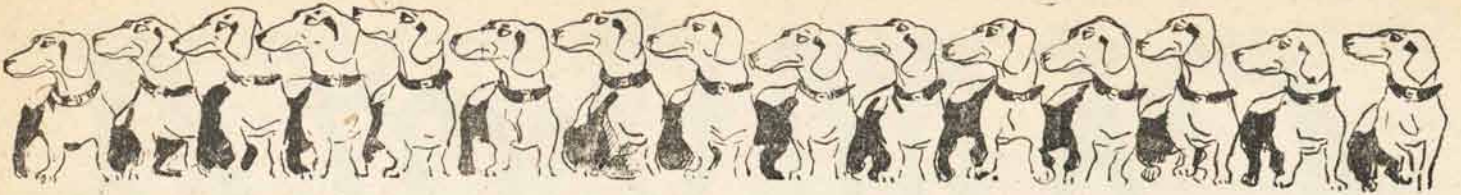
sem találjátok meg a nektek legkedvesebb vőlegényt, bizony mondom, hogy toronyba záratlak, kenyérre és vízre vetlek mindháromatokat:

Azt mondták a királykisasszonyok:

— Ám jól van, rendelkez velünk legjobb belátásod szerint, királyi atyánk. Vettess börtönre, laktass kenyéren és vizen, csak azt a kegyet kérjük tőled, hogy e próbatételre minden embert odabocsássonak embereid, aki csak oda kívánczik. Ne nézzék se rangját, se születését, se vitézi multját, se kincses gazdagságát. Mert szent a mi hitünk, hogy legalább három ilyen embernek léteznie kell ezen a világon.

Nosza, megindultak a királyi hirhordók, kengyelfutók, lovas fullajtárok, bejártak minden országot, minden országnak minden legkisebbke faluját is. Kikiáltották mindenkinek füle hallatára, hogy bármely ország bármilyen rendű és rangu legényemberének alkalom adatik itt és itt, ekkor és ekkor próbatételt állani három szépséges szép királykisasszony liliumkezéért. És aznaptól kezdve gyűltek, gyülekeztek a gonosz öreg király fővárosába szebbnél-szebb, daliásnál-daliásabb vitézek, drágakövekkel és pazar szíjjszerszámmal ékitett paripákon, de jöttek sehonnai senkik, szakadozott ruhások, mezitlábások, szóval mindenféle rendű és rangú népek. Annyi volt már a próbatételre jelentkező, hogy a városon kívül, a mezőn is sátrakat kellett verni, hogy valamiképen elszállásolják őket.

A kardforgató vitézek, mikoron meghaltak volna, hogy milyen próbát is kell itt voltaképpen állani, igen-igen megnyult az orruk. Ők ugy remélték, hogy vitézi torna lesz itt, ahol páros viadalon kell győzedelmeket aratni a királyi hölgyekért és ehelyett ime arról

kellett bizonysgot tenniök, hogy ki a legbecsületesebb, ki legigazabb és ki legjobb közülök.

— No már arra magunk is kíváncsiak leszünk — mondogatták — mi módon lesz lehetséges embereket oly próbára tenni, hogy valaki az ő becsületes, igaz, avagy jóvolta mellett bizonysgot teheszen?

Végre azonban a próbatétel napja is elérkezett. A próbára jelentkezők felseregelték a királyi palotára, de olyan sokan voltak, hogy a palota előtti térség is kicsiny volt az ő befogadásukra. A vitéz lovagok nem igen tolakodtak. Elhelyezkedtek a palota környékén levő korcsmákban és mikor a királyi hirnök megtudakolta őket, hogy nem óhajtának-e a palotába fáradni, egyik megszólalt közülök:

— Mi elhatároztuk nemes barátimmal, hogy megvárjuk, míg e csöcseléknép kivételkedni magát. Nem a mi rendünkhöz illő, ő királyi hirnök, hogy mezitlábcsavargókkal vetélkedjünk királylányok kegyeiért.

Ekkor a hirnök balján megszólalt egy karcsu, fiatal nemes apród:

— Királykisasszonyaim üzenik, hogy miután kentek már is kiállották a próbát, vehetik utjokat Isten hírével visszafelé.

— Dehát hogyan? Dehát miért? — zúgolódtak a lovagok.

Az apród csengő hangon így szólott:

— Aki más embertársait, ha véletlenül nem rangjabelieknek teremtette őket az Isten, megvetésével sujtja, az nem lehet sem becsületes, sem igazságos, sem jó. Mehetnek hát Isten hírével kegyelmetek.

Nagyot káromkodtak erre a hetyke lovagok, de mit volt mit tenni felcihelődtek s még azon minutumban elhagyták a várost.

Ugyanezen időben történt, hogy három királyfi sebes vágatva igyekezett hintáján próbatételre a királyi palotához. A nagy térségen annyi volt a nép, hogy egy gombostűt is alig lehetett volna beszurni közéjük.

— Utat! — harsogott messziről a királyfiak kocsisa és nekivágott a tömegnek. A

lovak patái alatt ebben a szempillantásban már vagy három szerencsétlen ember jajgatót, akiket elgázoltak a sallangos paripák.

A közelállók lefékeztek a királyfiak kocsiját s máris ott termett a hirnök, másik nemes apróddal balján:

— Fenségteknek üzentetik kisasszonyaim — szólalt meg az apród — hogy ezennel kiestek a versenyből. Fordulhatnak is vissza, ha úgy tetszik azonnal.

— Ki vagy te, aki az ő nevükben határozni mersz? — förmedtek az apróra a királyfiak.

— Az ő küldöttjük vagyok — válaszolt az apród — és ők mindent láttak palotájuk ablakából. Ők üzentetik: a kiméretlen ember nem lehet sem becsületes, sem igaz, sem jó.

Igy gyérülnek percről-percre a kérők sorai. A nagy tömegben hol ez, hol amaz dolog adta elő magát s mindég csak megjelent a nemes apród a királyi hirnökkel és nyolcával-tízével állította ki az embereket a versenyből. Mire beestellett, alig ezer ember maradt a sokezer közül, akik még reménykedhettek, hogy ők lesznek a szerencsés nyertesek.

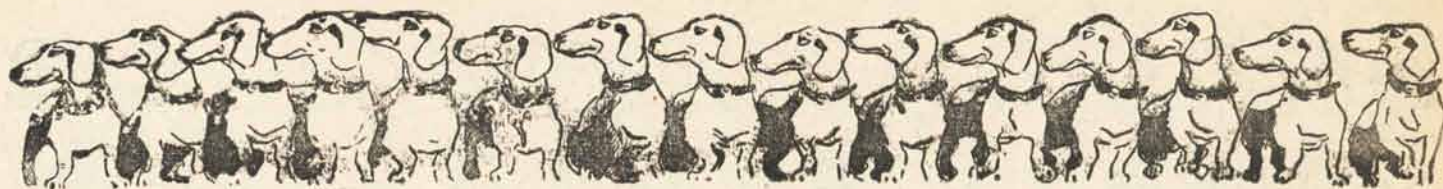
Ekkorra érkezett meg a hiradás, hogy a három királykisasszony atyjának országa ellen három más király öldöklő háborút üzent. Ama három királyfi ugyanis, kiket a kiméretlen kocsikázás miatt visszautasított a királyi apród, postagalamb utján értesítették kudarcukról otthonvalóikat és kérték atyáikat, hogy hadal torolják meg a szégyent, mely őket a királykisasszonyok részéről érte. Vörörszág, Kékország és Feketeország királyai el is határozták nyomban a háborút és véres üzenetük estére már ottfeküdt a királykisasszonyok atyjának asztalán.

Az öreg király újlag rettenetes haragra gerjedt:

— Látjátok, haszontalanok — rivallt rájuk — ismét micsoda szerencsétlenséget zudítottatok ősz fejemre!

(Tovább meséljük a jövő vasárnap.)

Évike és a kis törpék.

Ott szomorkodott, ott busult szűk kis szobácskájában a szegény kis Évike. Drága, jó szülei elhaltak és nem volt senkije ezen a nagy világon. Olyan elhagyatott volt szegényke. Egy idegen ember vette végre magához Évike-t kis cselédnek.

Az erdő szélén magános kis házikóban lakott ezentúl a gazdájánál. Neki kellett minden munkát elvégezni a házban. Főzött, takarított, dolgozott egész nap. Nem volt nála jobb gazdasszony messze földön. Gazdája ezalatt járta az erdőt és üzte a vadat naphosszat. De bárhogy is igyekezett a munkájával Évike, a gazda mégse volt azzal megelégedve Szegényke mindig is remegett már attól a pillanattól, mikor az ur hazatért a vadászatról, mert ez mindig talált valami okot, amiért megütlelte a szegény kis árvát.

Egy este mikor Évike nagy szöpögve lefeküdt s busan forgolódott ágyacskájában, mert aludni nem tudott, bánatosan fölsóhajtott:

— Oh Istenem, nincs hát senki, aki segítene rajtam!

Ekkor egészen közlőrl megszólalt egy vékonyka hang:

— Dehogy nincs! Csak ne essél kétségbe!

Évike meglepetve nézett körül s az ágya szélén megpillantott egy kicsike fehér egérkét.

— Ki vagy te? — kérdezte Évike bámulva.

— Én a földalatti jó kis törpék királyának vagyok a követe. Fölséges királyom halotta híret szenvedéseidnek, azt is tudja, milyen jó, kedves leányka vagy s ezért elhatározta, hogy magához fogad. Kövess, elvezetlek hozzá.

— Oh, jó egérke, az nem lehet. Az ajtót bezárták, az ablakon rács van, nem tudok ki-menni a házból.

— Dehogy nem. Van itt még más nyílás is, az, amelyen én bejöttem.

— Oh egérkém, azon én nem férek ki.

— Segítünk azon. Hoztam egy gyökeret, ezt megeszed s akkor te is olyan kicsike leszel, mint én.

— De hát aztán, ha kicsivé változom át, örökre olyan maradok?

Nem, mert a törpekirálynak van másik szere, amelytől visszanyerheted régi alakodat.

Ezzel Évike elvette a gyökeret és megette. Nagyon fanyar volt, olyan mint az éretlen vadalma s már épen panaszkodni akart, mikor hirtelen elkábult. Amint magához tért kábultságából, azt látta, hogy egy roppant hófehér hegy aljában fekszik, s ott áll mellette a kis fehér egérke.

Jaj Istenem, hol vagyok? — szólott Évike. Micsoda nagy hegyek közé jutottam.

— Nincs itt semmiféle hegy, felelt az egérke. Itt fekszel az ágyadba s ez a nagy hegy a párnád. Csakhogy te most már picike vagy. Mehetünk is már.

Megindultak, de Évike kénytelen volt hamarosan megállni, mert az ágy széléhez jutott el.

— Hogy kerülök le innen? — Kiáltotta ijedten. Ilyen magasból nem ugorhatok le.

— Vigyázz csak! — válaszolt az egérke. Itt a takaró egyik vége lelóg a földig, kapaszkodjál belé és úgy ereszkedjél le a földre.

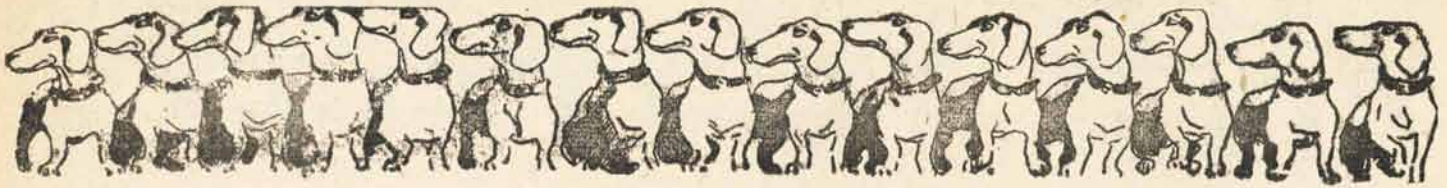
Szerencsésen le is értek a földre s az egérlyukon át kikerültek az erdőbe. De amire kint voltak, a hold már elbujt, koromsötét éjszaka lett s Évike nem látta még az egérkét sem.

— Legjobb lesz, ha megpihenünk reggelig, szólta az egérke. Korán hajnalban majd utra kelünk s mire a nap fölkel, ott leszünk törpeország kapujánál.

— Messze van?

— Nem nagyon. A patak mentében kell mennünk, egy kis darabon s ha majd eljutunk arra a helyre, ahol ember sohasem jár, elénkbe jönnek a kis törpék és elvezetnek országukba.

Várták tehát míg megvirradt, aztán utra keltek. Szaporán lépdelték, de bizony csak lassan haladtak, mert Évikének most száz lépést kellett tenni, míg annyit ment előre, mint nagy korában egy lépéssel. Eljutottak a patakhoz, s ennek partján ép egy meredek

helyen jártak, mikor hirtelen kutyaugatás hallatszott a hátuk mögött.

— Jaj Istenem, ez a gazdám! — szólt Évike ijedten. Fölfedezte szökésemet s most kutyaival üldöz. Végünk van.

— Bujjunk el, — szólt az egérke s gyorsan eltűnt a bokrok közt.

Évike is menekülni akart, de félelmében rosszul lépett és a magas, meredek partról lebukott a patakba.

Mikor ismét elcsöndesedett minden, az egérke előbujt rejtekéből és hívogatta Évikét. De választ nem kapott.

— Szegényke! Vagy a vízbe fult, vagy elfogta az a gonosz ember. Mit fog az én királyom mondani, ha megtudja, milyen szerencsétlenül járt Évike.

Évike azonban nem esett gonosz gazdája hatalmába, a vízbe sem fult, mert egy vízi liliom kelyhébe zuhant, oly puhán, hogy semmi baja sem történt, csak elájult a nagy ijedségtől. Mire ismét magához tért, akkor már elment volt az egérke. Most aztán nagy félelem szállta meg Évikét, mert ott lengett egy virágszálon a víz közepén. A félelme csak növekedett, mikor látta, hogy egy nagy béka közeledett feléje s messziről vigyorogva kiáltott rája:

— Nini! Brekeke! Egy kis egérke! Megfűrösztöm, hehehe! Brekeke!

Szegény Évike hangosan kiáltott segítségért, mert a gonosz béka már épen megakarta fogni a liliomot, hogy lemerítse egészen a víz alá; de ekkor egy parti fecske, mely régóta nézte ezt a dolgot, hirtelen fölkerekedett s a víz fölé suhanva, szárnyával úgy arcul ütötte a békát, hogy ez ijedten lebukott a víz alá. A fecske aztán Évikéhez fordult s így szólt hozzá:

— Ül a hátamra, kiviszlek ide a szomszéd kis szigetre, ott senki se bánthat.

Ki is vitte szerencsésen Évikét, aki a szigeten száraz falevelekből kunyhócskát épített magának s a jó fecske mindennap hozott neki jó édes bogyókat, úgy, hogy egészen jól érezte magát, mignem egy este azt vette észre, hogy hideg kezd lenni.

— Jaj, kedves fecském, szólott másnap, nagy baj van ám. Hideg kezd lenni . . . én itt télen megfagyok.

— Igaz az! Télen nem maradhatsz itt, már azért sem, mert én többi atyámfiaival elköltözöm messzire, melegebb országba. De tudod mit? Jöjj mi velünk.

Oh, hogy mehetnék én veletek! Hiszen nem tudok repülni.

— Nem baj, majd elvisszünk a hátunkon. Holnap este gyülekezünk az utra, amott az erdőben, a nagy odvas fánál. Majd átviszlek oda és bemutatlak atyámfiainak. Másnap este tényleg el is vitte a fecske Évikét, de mire összegyültek, nagy eső kerekedett.

— Bujj be ide a vén fa odujába. Ott alhatol nyugodtan. De ne aludd el a reggelt, mert korán indulunk, — mondták a fecskék Évikének.

Évike bebujt egy fába, lefeküdt és elaludt. Mikor fölébredt, már magasan járt a nap. Évike fölugrott és kitekintett, — de az erdő csöndes volt, a fecskék elröpültek.

Istenem, itt hagytak! Mi lesz most belőlem. Le sem tudok menni erről a magas fáról.

Szomoruan tért vissza az oduba és lefeküdt újra. Egyszerre valami kaparászást hallott, mintha a mélyből a fa belsejéből kapaszkodnék föl valaki. És csakhamar ismerős hangot hallott:

— Valami idegen szagot érzek. Ki mészél birodalmunk kapujához jönni.

— Te vagy az egérke? — Kiálotta Évike örömmel. Én vagyok itt a kis Évike.

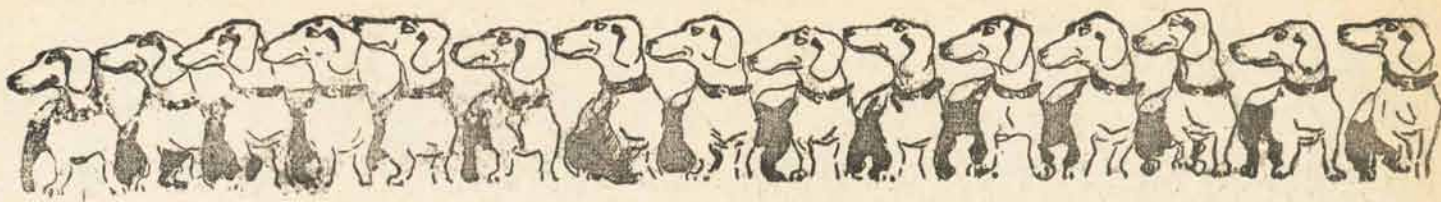
— Évike? Hát nem vesztél el? Hogy meg is sirattunk. A király örülni fog.

— Igazán én vagyok. De most segíts le valamiképen erről a fáról.

— Minek! Hiszen itt a legjobb helyen vagy. Bizonyosan királyunk valami jó barátja hozott ide. Jöjj csak velem.

Évike követte az egérkét s az odu tulsó zugában picike lépcsőhöz értek. Sokáig mentek lefelé, de minél mélyebbre jutottak, annál világosabb lett a lépcső.

— Hová jutunk innen? — kérdezte Évike.

— A törpék országába, oda, ahová multkor akartalak vezetni.

Végre leértek a lépcső aljára s tágas kis csarnokba jutottak le, amelyik telve volt apró alakokkal, kiknek hosszú ősz szakálluk volt. Az egérke amint ideért hirtelen átváltozott szintén ilyen hosszú ősz szakállu kis törpévé s diadalmasan kiáltotta a többiek felé:

— Itt van a jó kis Évike. Rátaláltam, elhoztam, jelentsétek a királynak.

Hosszu folyosókon, csarnokokon vezették végig Évikét, végre beérkeztek egy fényes terembe, melynek ajtajánál a törpék királya állott.

— Isten hozott, Évike, — mondotta. Elhatároztam, hogy mivel jó voltál, pártfogásomba veszek. Itt fogsz élni közöttünk. Most megérkezésed öröme lakomat csapunk. Fiaim, üljétek asztalhoz és vigadjatok!

A törpe sereg bevonult a királyi terembe s ott körülülték a nagy asztalt, a király Évikével külön asztalhoz ült. A lakoma nagy vigság között folyt le.

Itt élt azután Évike a törpék között. Kellemesen telt ideje ezentúl, úgy tetszett neki, hogy már nagyon régen él a törpék között, de csodálatos, nőni nem nőtt egy csöppet sem.

Egyszer a király így szólott hozzája:

— Kedves leányom, már rég nem voltál fönt a földön. Ma kivezetlek egy kis sétára. Utrakeltek. Évike boldogan üdvözölte a rég látott erdőt. S amint sétálgattak, a törpe király lehajolt a földre, egy kis gyökeret húzott ki s odaadta Évikének:

— Edd meg ezt Évikém.

Évike megette és utána rögtön elkábult. Amint föleszmélt, látta, hogy nem picike bábcska többé, hanem gyönyörű felnőtt leányka lett belőle. Eleinte megörült, de aztán elszomorodott és így szólt a királyhoz:

— Oh miért tetted ezt velem! Hiszen így többé vissza nem mehetek közétek. Itt kell maradnom.

— Igen, el kell válnunk Évikém, de csak azért, hogy boldog légy . . .! Hallod-e a kürtszót? A következő pillanatban eltűnt a törpe király.

Csakugyan vadászkiáltás szava zengett s nemsokára recsegték a bokrok és egy gyönyörű őzike remegve futott egyenesen Évike felé. Épen a lábainál rogyott össze s esedkelve nézett föl reá, mintha kérné, hogy védelmezze. Évike letérdelt melléje, simogatta, ölébe nyugtatta fejét, észre sem véve, hogy ezalatt egy fényes öltözetű délceg levante közeledett hozzá. Ez pedig a királyfi volt, aki midőn Évikét az őzikevel meglátta, hátra fordult kísérőihez és így szólt:

— Nézzetek, itt van, akit az agg remete megjósolt. Megtaláltam azt, aki feleségem és királyném lesz.

Magukkal vitték Évikét a királyi palotába s ott nemsokára megtartották a lakodalmat. Az öreg király odaadta fele birodalmát fiának és Évikének, kik azután boldogan éltek és talán még ma is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

A tavasz születésére.

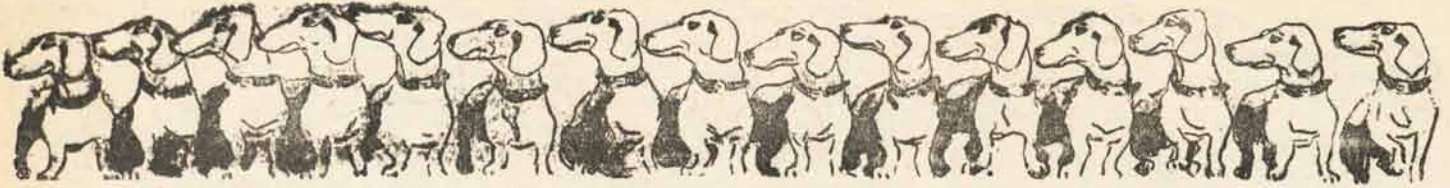
*Mindenfelé olvad a hó,
Vége lesz a télnek;
Vándorfecskék, vándorgólyák
Ujra visszatérnek.*

*Nemsokára itt kelepel
Már a hosszú gólya;
A bokrok közt fölzeng ujra
Majd a madárnóta.*

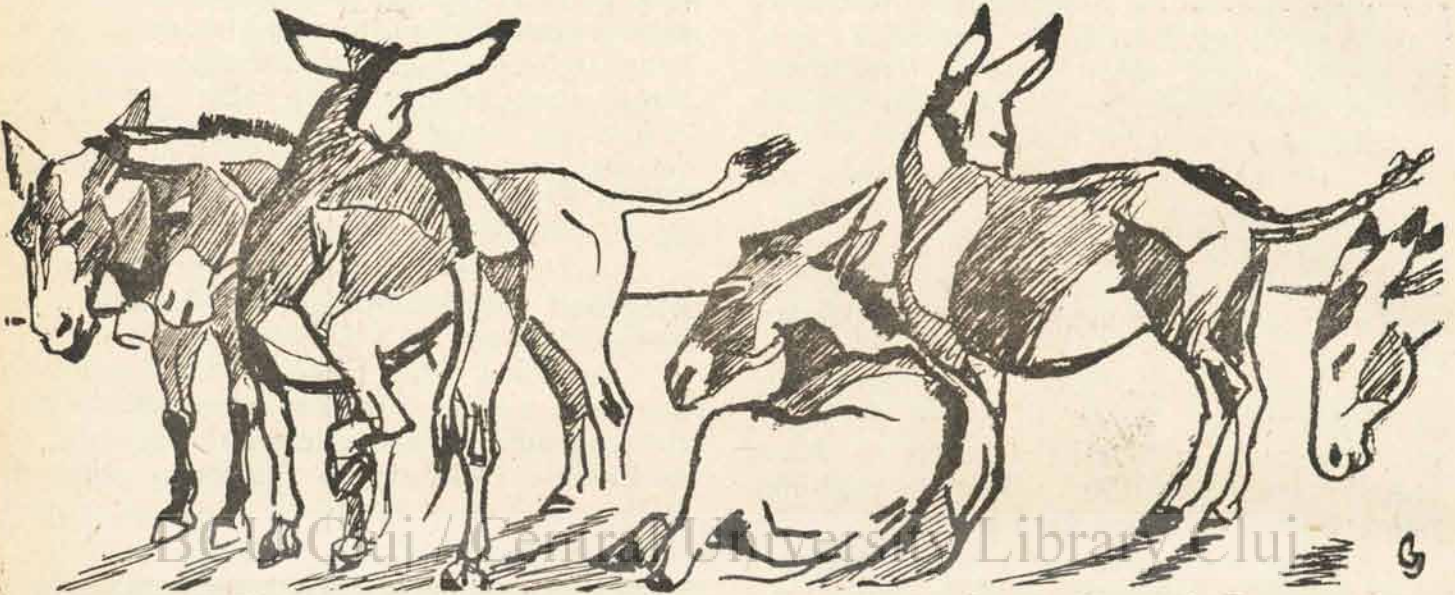
*Kizöldel a szép természet,
Lombruha lesz rajta;
S tél apó meg fáradt fejét
Nyugalomra hajtja.*

*És helyébe majd beköszönt
A tavasz tündére;
Virágokat szórva majd
A zuzmara helyére.*

*Rajta, rajta kis barátim
Köszöntsük a drágát;
Édes dallal üdvözljük
A tavasz leányát.*

Csacsik felszabadulása.

Ilyen még nem történt a kerekég alatt:
Nagygyűlést tartottak egyszer a szamarak!
Már pedig mióta szamár lett a szamár,
Mifelénk — úgy tudtuk — gyűlésekre nem jár.

Dehát a csacsiknak rosszul ment a dolga,
Ur nem volt közöttük sohase csak szolgálja.
Ki vizes kordélyt vont, ki juhászt vitt hátán.
S csak rossz kórén éltek, meg büröksalátán.

Javitni szerettek vön hitvány sorsukon,
Hogy bot ne táncoljon többé tomporukon.
Marjukat, szügyüket szijjszerszám ne törje,
Jobb legyen a kosztjuk s több legyen belőle.

Mikor egy nagy réten összejött a gyűlés,
Volt ott nagy iázás, helyeslés, meg bögés,
Különösen mikor a szónok kimondta:
„Nem élhetünk tovább ilyen szamármódra!”

Elhatározták, hogy többé nem szolgálnak,
Kinn a szabad mezőn szabadon sétálnak,
Táncolnak napestig, legelnek, jólélnek,
S melegben esőért kórusban zenélnek.

Történt amint mondták. Egész csacsisereg,
Kinn a szabad réten vad futásnak eredt,
Mig egy zöldelő, dus mezőre akadtak
S elhatározták, hogy ezután itt laknak.

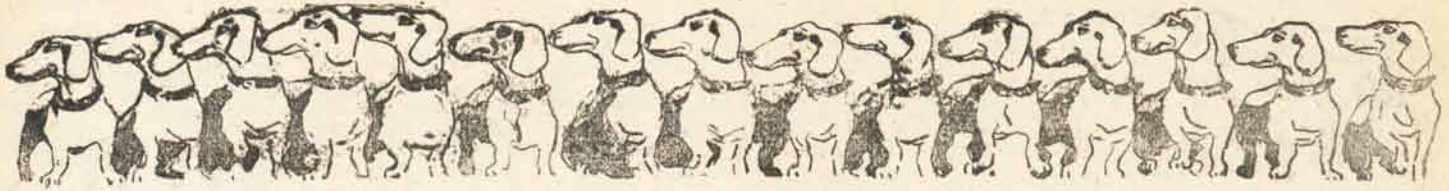
Egész nap sétáltak, bögtek, ittak-ettek.
De a számításból egyet kifeledtek:
Elérkezett a tél, hófödte a rétet,
Nem táláltak sehol semmi eleséget.

Már-már éhen veszték volna mind egy szálíg.
Mig a legokosabb tanácsot nem ád, így:
„Csacsiság mit tettünk, tanuljunk belőle,
Hátha okosabban tehetünk jövőre.”

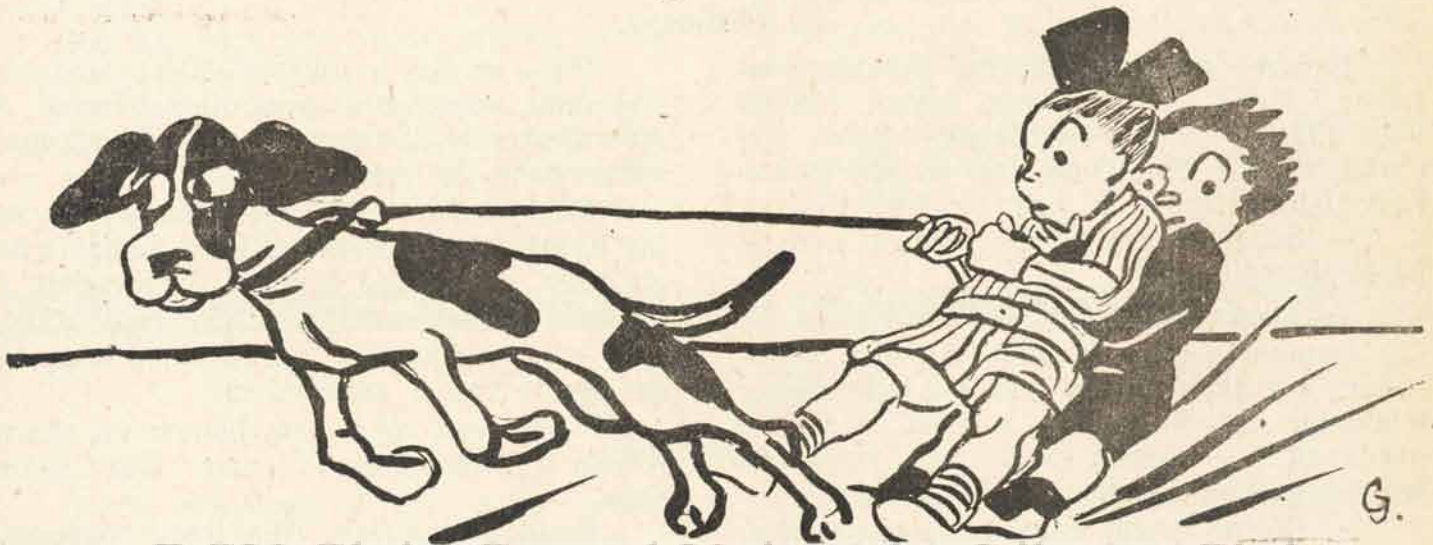
„Munka nélkül, láttuk, szabadság hiába,
Mert doloogtalannak felkopik az álla!
Menjünk az emberhez, kérjük munkát ismét.
De kérjük, hogy terhünk némileg könnyítsék.”

Igy is határoztak s szépen hazamentek,
De még rosszab sorja lett az életüknek,
Sulyosabb lett lerhük, kosztjuk még hitványabb.
Elynomás a vége szamárszabadságnak.

Bodri megbokrosodik.

Tudjátok, hogy multkor beteg volt a Bodri,
Nem evett, nem ivott kezdett soványodni.
Pista is, Panna is ápolták, hiába,
Majd, hogy el nem pusztult a hűség pára.

Hogy történt, hogyan nem, csak az isten tudja,
Bodri az élethez kedvet kapott újra.
Szomorú két szeme nyájasan mosolygott,
Enni-inni kezdett s szépen gyarapodott.

Elovdatt a hó már, a hideg is elmúlt,
Mire a hű Bodri szép lassan felgyógyult.
S ahogy rendre-rendre tavaszodni kezdett,
Nind játékosabb lett, mind elevenebb lett.

Utcákon, tereken, felszáradt a nagy sár,
A sok apró gyermek kinn játszhatott már
S Pista meg a Panna alig győzték várni,
Hogy kimehessenek ők is szaladgálni.

Persze Bodri nélkül el nem indulhattak,
Nyakára hát szépen szíjkarikát raktak
S hogy az utcán-kóbor sintér el ne fogja,
Pórázon vezették, nyakszíjánál fogva

Bezzeg a pórázhoz nem szoktatott Bodri
Ugy szeretett volna neki iramodni,
Ő is örült ám a tavaszi napfénynek,
S örült, hogy már vége nagy betegségének.

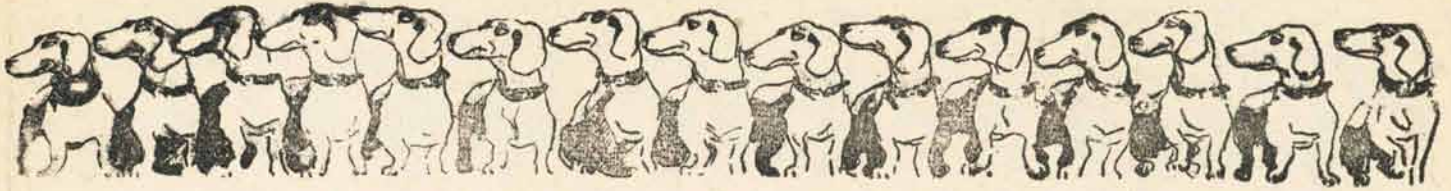
Ahol egy autó bűg a járdaszélen
S ép Bodri orrába pöfög nagy kevélyen.
Megharagszik Bodri s már nekirugtatna,
Hogy magát kedvére kiugathassa,

„Állj meg, állj meg Bodri!” — kiált a két gyermek.
Bodri meg haragszik, hogy a szíj nem enged.
Nagyot rándít rajta, de Panni sem hagyja,
Pista ur is kemény tából van faragva,

Ám a végén mégis Bodri az erősebb,
Egy utolsót rándít, de nagyot, erőset,
Panni, Pista pottyan s a poros aszfalton
Szán nélkül szánkóznak — püspökfalatjukon.

Az autó elhajt, lohad Bodri mérge,
Sajnálkozva néz a két kis testvérkére,
És bár ők nem hallák, fogadkozik váltig,
Hogy kis gazdáival máskor jobban bánik.

A szállás-kérő róka.

— Állatmese. —

Egyszer egy vén róka mit gondolt magában? Hóna alá fogott egy zsákot, elindult vele világgá. Ment, mendegélt, odaért egy parasztházhoz. Este volt már az idő és bekopogtatott. Kérdik: ki az?

— Szegény utas; éjjeli szállást kérnék, ha kaphatnék.

— Jól van, hát csak kerüljön belül.

Bement a róka, mindjárt a padra kuporodott, a zsákját meg a pad alá tette. Mikor lefeküdni készültek, azt mondta a róka a gazdának: — Gazda uram, úgy vigyázzon ám, hogy ebben a zsákban kakas van.

— Soh'se busulj, róka, nem lesz annak semmi baja, csak aludjál. Persze, hogy a zsákban nem volt semmisse, hanem azért, mikor felébredtek, a róka elkezdett jajgatni.

— Jaj, jaj, jaj! Valaki ellopta az én drága jó kakasomat!

Csítitották, hogy dehogy lopták el, már ugyan ki lophatta volna el? Talán elbujt valahol a szobában. Keresték mindenfelé, pad alatt, ágy alatt, kemence mögött, még a kemencében is, de sehol sem találták. No, mit tehetett volna a gazda egyebet, adott a rókának egy kakast, hogy ne sirjon úgy; most már mehet békével.

El is ment a róka nagy örömmel. Ment a kakasával egész nap, este megint ért egy kis házat, ott is beeresztették. Mikor leakartak feködni, itt is azt mondotta: Gazda uram, úgy vigyázzon ám, hogy ebben a zsákomban kövér lud van.

— Hadd legyen! Nem lesz annak semmi baja.

A róka alig várta, hogy elaludjanak, fölkel, megölte kakasát és úgy megette, hogy még a csontja sem, de még a tolla sem maradt meg. Hej, de aztán reggel rá is kezdte:

— Jaj, jaj, jaj! Valaki ellopta az én drága jó kövér ludamat.

Keresték ezt is mindenfelé s mikor nem találták sehol, a gazda adott neki egy jó kövért ludat, hogy ne sirjon úgy.

Ment tovább a róka a kövér luddal és úgy örült, hogy majd kiugrott a bőréből. Az uton tizszer is kibontotta a zsákot, hogy megnézzé benne a libát.

Ment, mendegélt, este megint ért egy kis házat. Itt is beeresztették, a ludját a pad alá tette, maga meg a padra kuporodott és lefekvéskor azt mondta:

— Ugy vigyázzon gazda uram, hogy kövér malac van a zsákomban.

— Jól van róka, nem bánom én, akármilyen is van a zsákodban, itt nem lesz semmi baja.

Dehogy nem lett. Alig, hogy elaludtak, úgy felfalta a róka azt a kövér ludat, hogy még egy porcika csontja, egy szál tolla, annyi sem maradt belőle. Már hajnalban elkezd ordítani:

— Jaj, jaj, jaj! Valaki ellopta az én szép malacomat!

Csítitották, csítitották, de a róka úgy sirt, mint a sebes eső. Mit volt a gazdának mit tennie, adott egy malacot, hogy csak ne sirjon úgy.

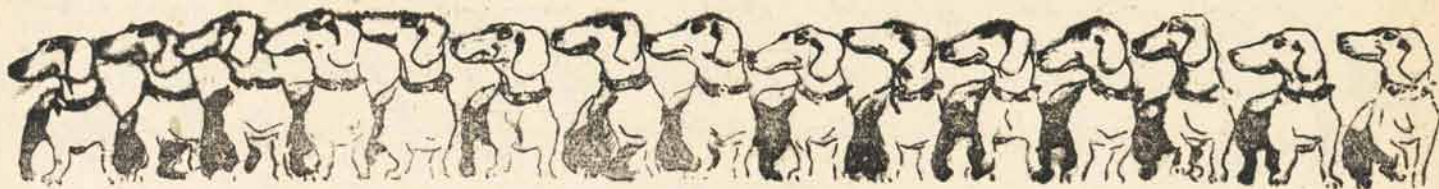
Mekkora örömben volt a róka, mikor kiért az országútra s kibontotta a zsákját. Soh se látott szebb malacot, mint amely benne volt. Minden száz lépésnél megállt és nézegette.

Ment, mendegélt a róka, egész nap és estére kelve, megint ért egy kis házat. Itt is jó emberek laktak, itt is beeresztették. Itt is mondja lefekvés előtt:

— Gazda uram, vigyázzon ám, mert kövér disznó van a zsákomban. Oda néz a gazda, látja, hogy a zsákba nem lehet kövér disznó, aztán hallja is, hogy kis malac volt belülről. No, de azért nem szólt semmit, hanem elaludt.

De nem aludt ám el a róka. Megfojtotta a malacot, megette szőröstől, bőrostól s alig, hogy pitymallott elkezdte a jajgatást.

— Jaj, jaj, jaj! Valaki ellopta a jó kövér disznómat:

— Ne busulj, mondta gazda, adok helyette kettőt . . .

Volt két nagy komondor kutyája, azokat bedugta a róka zsákjába.

Vitte is a róka nagy örömmel. Már előre nyalta a száját, micsoda zsiros lakadalom lesz ebből. Alig várta, hogy egy kicsit kijusson az országútra, kibontotta zsákját, hogy megnézzze a két disznót.

Hát amint kibontja, mi ugrik ki a zsákjából? Szaladóra fogta a róka a dolgot, nem kellett neki már disznópecsenye, hanem hiába szaladt, a két komondor elérte és szétszaggatta.

Ha a szegény rókát a kutyák szét nem szakgatták volna, az én mesém is tovább tartott volna.

A tündér.

— Indus-történet. —

Bryda indusleányka volt, kit a mamája elküldött, hogy vigyen ebédet az apjának, ki az erdön túl a földeken dolgozott.

— De vigyázz, kis leányom, — szölt a mamája — mert az erdőben sok a rossz állat és gonosz ember is találkozik ott.

— Ne félj mama, — felelt a kis Bryda — engem senki se bánt.

Elindult hát, de az erdőbe érve meglepte a félelem. Reszketve tört magának utat a sűrűsége át és mikor emberi lépéseket hallott, rögtön egy óriási fára mászott és elbujt a vastag ágak között.

Egy fehér turbános, ősz szakállu öreg ember jött arra és épen az alá a fa alá telepedett, melyen Bryda rejtőzött.

Az öreg magában mosolygott:

— Megfőzöm a levesemet . . . hm! gyöngé gombaleves lesz! . . . mennyivel jobb lenne egy kis harapni való! De öreg, gyöngé vagyok, vadászni nem bírok . . . mit ér a sok kincsem, ha ilyen magányosan kell az élet utolsó napjait eltölteni?

Aztán tüzet rakott, fazekát egy közeli forrásnál megtöltötte, a tüzre tette és folytatta beszédét.

— Most elmegyek gombát szedni! . . . meguntam már az örökös gyökér és gomba-levet! . . . hejh, ha valami jótékony tündér

tyukhust varázsolna a levesembe, felajánlanám neki kincseim felét!

Ezzel elment gombát keresni. Bryda pedig lehajolt és az apjának szánt sült tyukot belepottyantotta az öreg ember fazekába.

Mikor az aggastyán visszatért és beletekintett a fazékba, hogy forr-e már a víz, bámulva látta benne az uszó sült tyukot!

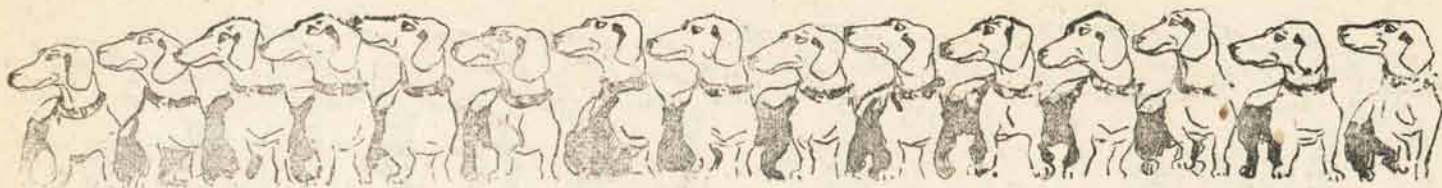
Hála neked tündér! Kiáltott fel örömmel. Jer elő, hadd tegyek eleget ígéretemnek.

Szeme ekkor a fán kuporgó kis leánnyal találkozott, aki rögtön megmagyarázta, hogy nem tündér . . . csak egy egyszerű kis leány, aki hallotta az öreg bácsi kívánságát és nagyon megesett rajta a szive.

— Ha nem is vagy tündér, — mondá az öreg meghatottan, mégis jót tettél velem és ez hálát érdemel. Siess apádhoz, mert nyugtalankodik miattad. Azután gyere ide szüleiddel együtt és vigyétek el a nektek szánt kinsset. Siess . . . Én nem mehetek veled. Fiatal koromban nagy bünt követtem el és az a büntetésem, hogy nem szabad az erdőt elhagynom.

A kis Bryda szót fogadott . . . az öreg bácsi is megtartotta szavát és gazdaggá tette kis tündéréét, aki hálából mindennap eljárt jöltevőjéhez szórakoztatni, öreg napjait vigasztalni.

A jószivü király.

(Folytatás és vége.)

A virágos ország nagyon megnyerte Ügyesnek tetszését, aki elhatározta, hogy itt fog letelepedni, míg hazájába vissza nem térhet. Hamarosan mindenki nagyon megszerette a daliás ifjút. A szépséges királykisasszony, Ibolya is, beleszeretett a hercegbe. Ügyes is nagyon megszerette Ibolyácskát s hamarosan meg is kérte a leány kezét édesapjától. A házasságba Szegfü király természetesen örömmel egyezett bele.

Míg ezek a dolgok történtek Virágországban, azalatt otthon meghalt az öreg király, Ügyes édesapja és Mérges lett az utóda. Szomorú korszak következett be az országra. Mérgesnek nem volt egyetlen jótette sem. Kegyetlenül uralkodott, zsarnokoskodott a szegény nép felett. Mindenki gyűlölte Mérges királyt.

Igy folytak a dolgok, amikor megérkezett az udvarhoz Ügyes herceg követe, aki levelet hozott az öreg királynak legkisebb fiától, amelyben arra kéri, hogy adná beleegyezését ahhoz, hogy Ibolya hercegnőt elvehesse feleségül. Ügyes leveléhez mellékelte jegyesének képmását is. A levél a képpel együtt Mérges kezébe került, aki meglátva a gyönyörű hajadont elhatározta, hogy elragadja öccsétől és ő veszi majd feleségül.

Ahogy gondolkozott, úgy is cselekedett és követséget indított rögtön Virágország királyához, hogy az ő számára kérjék meg Ibolyácskát és öccsének, aki az ő alattvalója most, hogy már király lett, megparancsolta, térjen vissza hazájába és mondjon le menyasszonyáról.

A követség megérkezett Virágországba és előadta megbízatását. Szegfü király azzal felelt, hogy rögtön nyélbeütötte a lakadalmat és Ibolyácskát nőül adta Ügyeshez. A követek hazatérve elmesélték a történetet Mérgesnek, aki borzalmas haragra lobbant.

Rögtön fegyverbe szólította népét Mérges és felszerelte hajóit s tömérdek néppel megindult Virágország elpusztítására. Elkellott menni a hadjáratba Herének is, aki e miatt nagyon kétségbe esett, de a király akarata parancs volt s neki engedelmessékednie kellett.

Hosszu és fáradtságos tengeri utazás után végre kikötöttek Virágország partján. Mérges azt hitte, hogy Szegfü királyt meglepheti, de csalódott,

mert hatalmas virágsereg várta már érkezését. Mérges amint a virágsereget meglátta nagy haragra lobbant.

— Guny akar ez lenni? — kiáltott. Asszony vagyok-e én? Virágot nyujtanak nekem, hogy elta-possam.

Rögtön támadásra vezette embereit. Azt hitte könnyű lesz a dolga, de alaposan csalódott, mert minden virágnak öldöklő fegyverre volt, amivel biztos csapásokat tudtak mérni ellenfeleikre. Mérgesnek nagyon sok embere elesett a virágok csapásai alatt, de a virágoknak segítő csapatai is megérkeztek, akik azután eldöntötték a csatát. A virágokat az egész ország darazsai és méhei követték, akiket az illat vonzott, s ezek látva azt, hogy az ellenség miként pusztítja el a virágokat, felbőszültek s elkéseredetten rohantak a támadókra, hogy megoltalmazzák a virágokat. Össze-vissza marták, szurták, csipkedték a katonákat, akiknek úgy földagadt a képük, hogy nem volt emberi forma többé rajtuk. Fölbomlott a csatarend és Mérges hadinépével rohanást rohant a partra, hogy mielőbb a tengeren lehessen embereivel együtt.

A nagy szaladásban természetesen elfeledtek Heréről, aki egy bokor tövében aludta át a csatát. Ügyes emberei rájaakadtak és elvezették uruk elé. A két testvér nagyon megörült egymásnak és Here kijelentette, hogy itt szándékszik maradni öccsénél, mert itt nyugalmasabbnak látja az életet, mint Mérgesnél.

A győzelemre nagy áldomást ültek Virágországban, hol Ügyest mindenki jobban szerette ezen túl, mint eddig.

A csatából menekülő Mérgest pedig szörnyű vihar érte utól s a király egész hadinépével együtt a hullámokba veszett.

Az ország koronája így Ügyesre szállott, mert Here örömmel mondott le öccse javára a trónról, csak, hogy békében maradhasson és aludhasson továbbra is. Mikor azután az öreg Szegfü király is meghalt Ügyes egyesítette ősei birodalmát Virágországgal és Ibolyácskával sokáig boldogan éltek és talán még ma is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

Naplóm.

február 8. — Még most is kacagok, mikor beleírom a naplóba, hogy mi történt a negyedikben tegnap délelőtt. Éppen kicsengettek tíz percre, mikor nagy kacagást hallottunk a folyosón. Kiszaladtunk mi is, hát, én egy istenem, az egész negyedik osztály ott kacagott a folyosó végében. Egy néhányan mi is odamentünk, de csak mi egy néhányan, akik erősebbek vagyunk, mert a negyedikesek, azok mindig verekedős osztály, meg hencegő osztály, hát nem nagyon tanácsos a közelükbe kerülni egy másodikosnak, mert azok se szó, se beszéd, megbugorolják.

De most nem törődtek velünk, mert nagyon kacagtak: Horváth Lacit kacagták, aki annak a Horváth bácsinak a fia, aki sapkát, meg keztyűt árul a boltjában. És a Horváth Laci egészen kicsi fiu még, dacára annak, hogy a negyedikbe jár. A mi osztályunkba sokkal nagyobb fiuk is vannak, mint amilyen nagy fiu ez a Horváth Laci. De ezentelül még azért is különös fiu ez a Horváth Laci, mert pápaszemet visel és a pápaszeme alatt mindig csufolják. Én is csufoltam már sokszor, de már régen nem csufolom, mert a tanító bácsi elmagyarázta egyszer, hogy lelketlenség és bűn csufot üzni azokból, akiknek valamilyen testi hibájuk van.

Ezt a Horváth Lacit kacagta most az egész negyedik. Azért kacagták, mert Horváth Lacinak a jobb marka tiszta egy tinta volt.

A negyedikbe jár az egész iskolának legnagyobb gazembere, Szendrei Józsi, az csinálta vele a tréfát. Ugy csinálta, hogy a jobb kezébe vett egy darab papirost, aztán annak az egyik oldalát teletintázta. Ahogy tartotta a kezét, senki sem vette észre, hogy papiros van a kezében és hogy a papirosnak az egyik oldala tiszta egy tinta.

Mikor aztán tízperckor kicsengettek, odament Szendrei Józsi Horváth Lacihoz és azt mondta neki:

— Szervusz Laci! Hogy vagy? — és már nyújtotta is a kezét.

Horváth Laci nagyon megörült, hogy ilyen barátságos vele ma Szendrei és boldogan kezét fogott vele.

Hát a tintás papirostól tiszta tinta lett a keze

Ezt kacagta az egész negyedik, mert már óra alatt cédula-postával mindenkit tudatott Szendrei Józsi arról, hogy Horváth Lacit így fogja megtréfálni.

Szegény Horváth Laci meg ott állt a fiuk tömegében és hol a tintás kezét nézte, hol meg az utat, hogy hogyan tudna a sok fiu közül kiszabadulni. Egészen belepirult szegény, úgy restelte, hogy az egész osztály csak őt kacagja, csufolja.

Ahogy így kacagták Horváth Lacit, hát megint csak ott termett Szendrei:

— Na ne haragudj, barátom — mondta Horváth Lacinak — nem olyan nagy baj az egész. Ott-hon majd megmosod a tintás kezéd, Ami meg le nem megy róla, ledörzsöld citrommal.

És a béke jeléül megcirógatta a Horváth Laci arcát.

Erre lett aztán csak igazán nagy nevetés, mert a Szendrei kezében most is tintás papir volt és így most már a Horváth Laci arca is tiszta tinta lett.

Soha sem láttam még olyat, mint amilyet erre Horváth Laci csinált. Ez a csendes, gyenge, kicsi fiu nekiment annak a bitang, gazember, nagy Szendreinek és a tintás kezével úgy összepofozta, hogy Szendreinek még az orra hegye is fekete lett.

Galambos tanító ur választotta szét őket és bekergette az egész társaságot az osztályba,

Persze azt nem tudtuk meg, hogy hogyan is történt aztán benn az osztályban, csak annyit hallottunk, hogy az egész osztályt bezárták tintalevesre, meg pagirgaluskára egy óráig, no meg a java: az egész osztálynak le kell irni ezerszer, hogy «bajba jutott pajtásomon nem kacagni, de segíteni kell.»

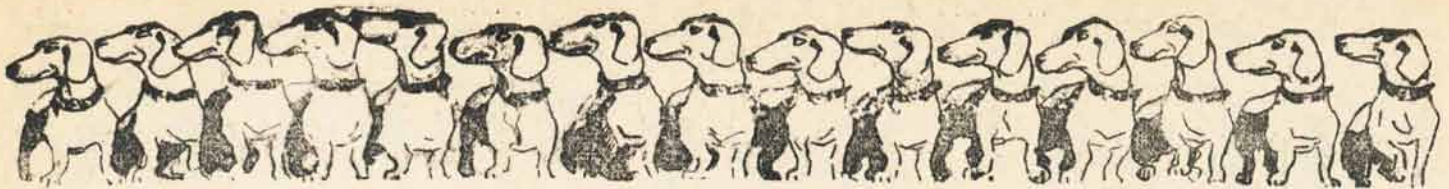
Szendrei meg még külön büntetést is kapott: tízezerszer le kell neki irni, hogy «Bocsáss meg Horváth László. Igérem, senkit soha többé meg nem szégyeníték.»

Galambos tanító ur a vigyázót is elcsapta, mert ő is a többiekkel kacagott és megtette vigyázónak a megszegyénített Horváth Lacit. Olyan csend van most a negyedikbe, hogy igazán.

POCZOK PISTA

II. el. oszt. tan.

Mit irnak a Cimborá kis munkatársai?

Szívesen közlünk ebben a rovatban minden olyan arravaló rövidebb kis írást, amit a kis cimborák beküldenek. Kérjük azonban a felnőtteket, hogy ezeknek a kis írásoknak az eredeti-égen és kedvességén ne rontsanak azzal, hogy kijavítsák. Így kedvesek azok a maguk eredeti gyerekeségükben. Most Neubauer Ferenc, negyedik elemista kis cimboránknak kedves kis verse van soron, amely így szól:

I.

*Hat napig gyűjtöttem,
Hogy legyen egy kis pénzem,
S így vasárnap reggelre,
Négy leum volt már egybe.*

II.

*El is mentem hajnalban
Dinkrevéhez a boltba.
Megvettem a Cimborát
S halljátok a nagy csodát.*

III.

*Ahogy én azt kinytom,
A nevem ott találok.
A rejtvényt megfejttem,
S ezért egy könyvet nyertem.*

IV.

*Pajtások figyeljétek,
Mit mondok most én nektek!
Vegyétek a Cimborát,
Mert az jó és hű barát!*

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Szökőrejtvény.

K i n e t g y á g y a s z s z l m
i m t v i á t u l u a á á t

Betűrejtvény.

Beküldötte: Roosz Erzsébet.

Tyu, Tyu, Tyu,
Tyu, Tyu, Tyu.

Névrejtvény.

Beküldötte: Friedmann Laci.

János, Sándor, Antal, Ottó, László.

Ez az öt név úgy irandó egymás alá, hogy a kezdőbetűk egy hatodik nevet adjanak.

Számrejtvény.

Beküldötte: Friedmann Imre.

10	10	10	10
8	8	8	8
6	6	6	6
9	9	9	9

Ezt a rejtvényt úgy kell megfejteni, hogy balról jobbra és felülről lefelé 33 jöjjön ki.

Minél többen fejték meg ezeket a rejtvényeket. A rejtvényfejtés jó és hasznos multság. Örül az ember, ha teljes eredményre jut és ezenfelül is a rejtvények értelmének kiokoskodása élesíti elméteket, fejlesztli leleményességeteket.

Aki helyesen megfejti a «Cimborá» mai számának rejtvényeit, az írja meg a megfejtést a Cimborá szerkesztőjének. A megfejtők között három szép meséskönyvet fogunk kiosorsolni és a szerencséseken felül leközzöljük a lapban mindazoknak nevét, akik a Cimborá mai rejtvényeit helyesen fejtették meg.

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimborá nyolcadik száma közli. A megfejtéseket március 25-ig kell beküldeni.

A Cimborá második számának rejtvényeit helyesen fejtették meg:

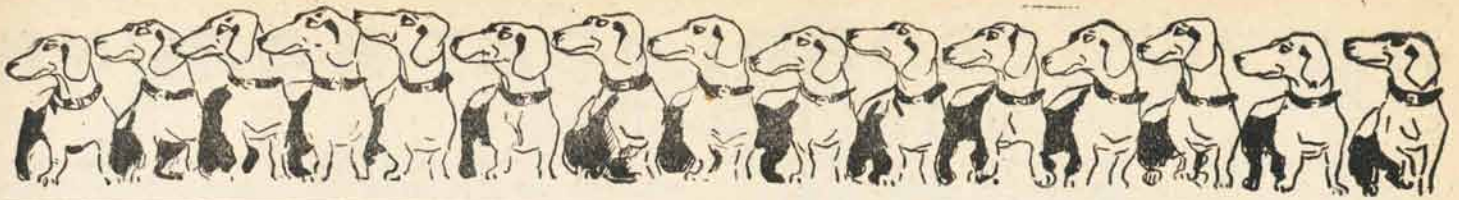
Pilhooffer Oszi, Fekete Gábor Péter, Unger Ullmann Zoltán, Szabó László Marosvásárhely, Grenzer Gábor, Fazekas Endre, Róth Lipike Aranyosmegyes, Weinberger Böske és Bandi, Helmezy Palkó, Gutman Lajcsi, Földes Laci, Garai Jancsi, Wald Béla, Grünfeld Irén, Ehrenreich Borka, Gottlieb Kata, Makóczy Ilonka, Adler Mihály, Szamosy Aranka, Hartmann Irénke Oradea-Mare—Nagyvárad, Klein Gyula Oradea-Mare Nagyvárad, Burger László, Kertész Gabi, Rosenfeld Lili, Moldován István, Antal Lenke, Moskovits Edith, Adler Mihály, Neubauer Ferenc, Dénes Kató, Weiner István.

A megfejtők nevét beletettük egy kalapba és onnan kihuztunk három nevet, akik meséskönyvet kapnak.

A következő három kis cimborá neve jött ki:

Unger Ullmann Zoltán,
Hartmann Irénke Oradea-Mare (Nagyvárad),
Fekete Gábor Péter.

Hartmann Irénkének postán küldjük el a meséskönyvet. a másik két nyerő átveheti a Cimborá kiadóhivatalában Str. Cuza Voda (Ectvös-u.) 4.

A CIBORA POSTÁJA

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Sok kis cimborának: Kis leveleiteket mindig csak a Cimbora szerkesztőségének címeztétek, ne az én nevemre, ne is a Szamos szerkesztőségének, mert a ti leveleiteket külön kezeljük és ha másként címezték könnyen elkallódnak a többi levelek közt. — Ugyancsak sok kis cimborának üzenem, hogy olyan rejtvényeket ne küldjete be, melyeket másoktól hallottatok, csak olyat, melyet ti magatok szerkesztettetek. Ugyanis sok olyan rejtvényt kapunk, amelyet többen küldtek be, ugyanazon képekkel. Ez azt mutatja, hogy a rejtvények nem eredetiek. Már pedig a nevét mindenki csak olyan dolognak írhatja, amelynek ő a szerzője. A más tollával nem szabad ékeskedni. **Ócsvár Ilonkának:** A rejtvények pompásak Ilonka és rendkívül eredetiek is. A rajzai meg éppen kitűnőek úgy, hogy azokat átrajzolás nélkül használhatjuk. Nem akarunk kíváncsiskodni, mert a kíváncsi ember hamar megöregszik, de azért szeretnénk tudni, hogy az Ócsvár család melyik tehetséges tagja rajzolta a képeket? **Wald Bélának:** Derék gyerek vagy, Béla. Remélem, hogy meg is tartod az ígéretedet és csak akkor foglalkozol a Cimborával, mikor a leckével már rendben vagy. **Friedmann Imrének:** Bizony, nagyon szívesen ajánlanék neked egy kölcsönkönyvtárt, amelyből neked való könyveket kölcsönözhetnél, de — hacsak az iskolátdban nincs ilyen — a városban nincs. Hanem írd meg Imre, hogy milyen könyveket szeretsz olvasni és megpróbáljuk a Cimborában felkérni a kis cimborákat, hogy akinek van olyan fajta könyve, az kölcsönözze neked. Persze csak úgy, ha megígéred, hogy a könyvre vigyázol és nem olvasod ki belőle a meséket, hanem benne hagyod. **Garai Jánosnak:** Várjál türelemmel, Jankó, a rejtvényedre sor fog kerülni. **Illés Jakabnak:** Ne írd ilyen cikornyásan kis cimborákra, hogy bátor vagyok rejtvényt felajánlani. Hát miért kell ahhoz bátorság? Nem harapok én meg senkit, különösen ha nincs is itt közelben, csak a postán küldi a levelét. Csak írd egyszerűen, minden cikornya nélkül úgy, ahogy jó cimborák közt szokás, hogy: itt küldök Öreg Cimborának egy rejtvényt. Egyébként a rejtvényed jók, majd sor kerül rájuk. A leveledért meg is kell, hogy dicsérjelek, nagyon szép, rendesen van írva. **Fejes László.** Örülök, hogy a Cimborával meg vagy elégedve. Laci. Köziünk mi képeket is, hogy a kisebb gyerekeknek is legyen szórakozásuk, mint amilyen Zsuzska hugod is. De azért az egész Cimbora mégsem állhat képekből, mert van olyan kis cimboránk is, aki az olvasnivalót szereti. Igyekezünk mindenkinek eleget tenni — mint te irod — a pénzeért. **Ferenczy Gizinek és Jolánkának:** A szabály ugyan az, hogy csak annak a megfejtését vesszük figyelembe, aki előfizet. De egyrészt úgy áll a dolog, hogy annak is joga van hozzá,

aki csak példányonként veszi a lapot s azt úgy sem tudjuk ellenőrizni, másrészt pedig ti kivételek vagytok kis cimborák, mert a ti apukátok, amint írtátok, pénzt kézbesít nekünk. Igyekezünk hát a kedvetekben járni, mert attól félünk, hogy ha apuka megharagszik ránk, nem kézbesít nekünk pénzt. Írtátok meg, hogy milyen tanulókat vagytok. Ha jól tanultok, akkor minden héten küldünk nektek egy Cimborát, ha nem is fizettek elő. **Földes Lászlónak:** Köszönöm Lacikám, hogy a kis öcséd hajlandó nekünk segíteni a kalapból kihuzni a nyertesek nevét. Hozd el a jövő pénteken délután a kiadóhivatalba, ott lesz a sorsolás. Hátha szerencséd lesz és éppen a te nevedet huzza ki. **Reich Lilinek:** Meghiszem azt, hogy jó lenne, ha a rejtvénymegfejtők közt képeskönyv helyett két kis lovat meg piros szánkót sorsolnánk ki. Azt is meghiszem, hogy szeretnéd megnyerni. De ez egy kicsit bajos dolog lenne nemcsak azért, mert akkor a Cimbora hamar tönkre menne, hanem azért is, mert nagy baj lenne, ha a két kis lovat olyan helyen nyernék meg, ahol nincs istálló meg zab. Mert azokat nem lehet kalickába tenni és a falra akasztani és levesben főtt sárgaréppával sem elégszenek meg, mint a kanárimadár. Meg kocsis is kell hozzá, aki takarítsa. Hanem ha olyan nagyon tetszik neked a piros szánkó, Lilike, nyárára odaadom neked kölcsön. És még azonfelül elmegyek egyszer érted és elviszlek kocsikázni. Jó? **Papoczy Magdusnak:** Bizony, a Poczok Pista naplója sok kis cimborának tetszik. Igyekezj is Poczok Pista, hogy minél több érdekes dolgot írjon bele. Ellukával ne boszankodj, a kis testvérnek sokat el kell nézni, hiszen az még pici, nem olyan nagy negyedosztályos, mint te vagy. Annak a Friczi kutyának meg adjatok enni, mert szegény biztosan éhes, azért eszi meg a babaruhát, meg a cipőt. Majd közlünk olyan szindarabot, amelyikhez kevesebb szereplő kell és ha majd előadjátok Váralján, elmegyek megnézni. Persze csak úgy, ha meghívtok. **A Terge fiuknak:** Bizony az első szám rejtvényeinek megfejtésével lekéstetek, de a 3. szám megfejtői közt ott lesz a nevetek. **Nagy Klárának és Sanyinak:** Köszönöm a sok üdvözlőket, drága kis cimboráim, én meg csókollak benneteket a szépen, rendesen írt leveléért. **Swarcz Gabinak:** Ákom-bákom, tubákom, ezt a rejtvényt nem Swarcz Gabi találta ki. Több kis Cimbora levelére a jövő héten válaszolunk.

Előfizetési árak:

Egész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre	40 leu.
Egy óra	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések
a Szabadsajtó könyvnyomda
és lapkiadó részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre
küldendők.

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációját Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos: A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Cötvös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Ággyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Műtrágyát.

**Legszebb
szövetek és divatárúk**
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Kazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
minden
fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tar-
tós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minő-
ség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon
selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia
Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist mada-
polon igen szép és finom
anyagba készült árut e 8 év-
ben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN

Testvéreknél.

Telefonszám 12.

Cimborára

előfizetéseket Erdély
minden könyvkeres-
o kedője felvesz. o